

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 3.11.2005
COM(2005) 540 galīgā redakcija

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI UN EIROPAS PARLAMENTAM

Komisijas ziņojums par to, kā ieviesta Direktīva 96/61/EK par piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI UN EIROPAS PARLAMENTAM

Komisijas ziņojums par to, kā ieviesta Direktīva 96/61/EK par piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli

(Teksts ar EEA nozīmi)

1. IEVADS

Šis ziņojums ir sagatavots atbilstīgi 16. panta 3. punktam Padomes Direktīvā 96/61/EK par piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli¹ (IPNK direktīva). Ziņojumā ir aplūkots laikposms no 2000. līdz 2002. gadam un tādēļ tas attiecas tikai uz 15 dalībvalstīm. Šis ir pirmais šāda veida ziņojums par direktīvas ieviešanu, kopš tā 1999. gada oktobrī ir stājusies spēkā.

IPNK direktīvas mērķis ir panākt tā piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli, ko ES 15 dalībvalstīs rada aptuveni 45 000 lielo rūpniecisko iekārtu. Tādēļ tā, izmantojot atļauju piešķiršanas nosacījumu noteikšanas sistēmu, kuras pamatā ir labākās pieejamās metodes (*BAT*), pievēršas lielākajai emisijai ūdenī, gaisā un augsnē, kā arī citai ietekmei uz vidi.

Šajā ziņojumā ir apkopota informācija, ko sniegušas dalībvalstis, pamatojoties uz Komisijas pieņemto anketu². Visas dalībvalstis sniedza atbildes uz anketas jautājumiem. Lielākā daļa dalībvalstu atbildēja ar nokavēšanos. Komisija nepārbaudīja visu dalībvalstu šai sakarā sniegto informāciju, lai gan šo atbilžu analīze bija veikta Komisijas vajadzībām sagatavotā ārējā pētījumā³. Paralēli Komisija, kā aprakstīts šajā ziņojumā, veica savu analīzi par dalībvalstu tiesību aktu atbilstību IPNK direktīvai.

Komisija savā paziņojumā „Ceļā uz noturīgu ražošanu”, ko pieņēma 2003. gada jūnijā⁴, jau izvirzīja vairākus ar ieviešanu saistītus pamatjautājumus. Pamatojoties uz šo paziņojumu, notika papildu konsultācijas par IPNK direktīvas ieviešanu un iespējamu turpmāku attīstīšanu; konsultācijās gūtie atzinumi arī tika ņemti vērā šajā ziņojumā.

2. VISPĀRĒJIE IEVIEŠANAS PANĀKUMI

IPNK direktīva tiek piemērota jaunajām iekārtām kopš 1999. gada 30. oktobra, kad bija tās transponēšanas termiņš. Attiecībā uz esošajām iekārtām galīgais termiņsdirektīvas prasību pilnīgai ievērošanai ir 2007. gada 30. oktobris, ja vien iekārta līdz šim datumam netiek „būtiski pārveidota”.

¹ OV L 257, 10.10.1996., 26. lpp.

² Komisijas 1999. gada 31. maija Lēmums attiecībā uz anketu par Padomes Direktīvu 96/61/EK par integrētu piesārņojuma novēršanu un kontroli, OV L 148, 15.6.1999., 39. lpp.

³ „Dalībvalstu pirmo IPNK direktīvas ieviešanas ziņojumu analīze”, *LDK-ECO* 2004. gada jūnijs, skatīt http://europa.eu.int/comm/environment/ippc/ippc_ms_implementation.htm#ImplementationReps

⁴ KOM(2003) 354 galīgais, „Ceļā uz noturīgu ražošanu – panākumi, ieviešot Padomes Direktīvu 96/61/EK par integrētu piesārņojuma novēršanu un kontroli”

Transponēšanas aizkavēšana

Vispār IPNK direktīvu transponēja ar lielu aizkavēšanos. 2004. gada beigās visas 15 dalībvalstis beidzot bija direktīvu transponējušas, taču dažu valstu tiesību aktos joprojām bija nepilnības.

Komisija pārbaudīja visu veco dalībvalstu veikto transponēšanu. Jauno dalībvalstu tiesību akti tiek pārbaudīti. Lielākajā daļā dalībvalstu konstatēja nepilnības. Vairākas dalībvalstis (Somija, Zviedrija un Austrija) bija mainījušas savu likumdošanu atbilstīgi Komisijas izteiktajiem aizrādījumiem, bet tiek izskatītas ar pārkāpumiem saistītas lietas pret Beļģiju, Dāniju, Franciju, Vāciju, Grieķiju, Nīderlandi, Luksemburgu un Spāniju. Eiropas Kopienu Tiesa 2004. gadā pirmo reizi pasludināja spriedumu par nepilnīgu IPNK direktīvas transponēšanu Austrijas tiesību aktos⁵

Dažādas transponēšanas procedūras

Vairākas dalībvalstis izmantoja dažādas procedūras, lai transponētu šo direktīvu.

Daudzās dalībvalstīs jau bija integrētas atļaujas sistēmas. Dažas dalībvalstis (piemēram, Francija un Zviedrija) izdarīja tikai samērā nelielas izmaiņas jau esošajā likumdošanā. Tas arī radīja lielas atšķirības procedūrās, ko izmantoja IPNK direktīvas transponēšanā. Daudzās dalībvalstīs joprojām dominē daži iepriekšējo sistēmu elementi.

Citas dalībvalstis (piemēram, Portugāle, Spānija, Grieķija), kurās līdz šim nebija integrētas atļauju sistēmas, parasti izstrādāja jaunus tiesību aktus, kā arī jaunas integrētas atļauju sistēmas un procedūras, kurās precīzāk ievēroja direktīvas noteikumus. Taču dažas dalībvalstīs joprojām vilcinās izveidot pilnībā funkcionējošu atļauju sistēmu.

Ierobežots skaits izdotu IPNK atļauju

Dalībvalstis ziņoja (par laikposmu līdz 2002. gada beigām) par aptuveni 45 000 iekārtu, uz kurām attiecas IPNK direktīva. Pirmajā pārskata periodā 5545 iekārtām piešķīra atļaujas izdarīt būtiskus pārveidojumus (4750) vai atļaujas darboties kā jaunām (795) iekārtām. Tas ir aptuveni 13 % no visām iekārtām.

Šie skaitļi tomēr neatspoguļo IPNK izdoto atļauju kopskaitu, jo ziņošanas anketā netika prasīti skaitļi par jaunām, atjauninātām vai otrreiz caurlūkotām atļaujām esošajām iekārtām. Tādējādi ir iespējams iegūt tikai daļēju priekšstatu par stāvokli direktīvas ieviešanā. Dalībvalstis ir sākušas piešķirt atļaujas arī esošajām iekārtām vai pārskatīt esošo atļauju nosacījumus, bet šobrīd nav pieejami apkopotu datu par visu ES.

Tomēr arī šie dati norāda uz ievērojamām atšķirībām attiecībā uz dalībvalstu izdotajām atļaujām. Piemēram, Itālija, Spānija un Portugāle ziņoja par mazāk nekā 10 atļaujām, kas piešķirtas par „būtiskiem pārveidojumiem” esošajās iekārtās, tai pašā laikā vairākas dalībvalstis ziņoja par daudz lielāku skaitu piešķirto atļauju šāda veida iekārtām. Grieķija neinformēja par izdoto atļauju skaitu.

⁵ C-78/04 Komisija / Austrija (2004. gada 18. novembra spriedums, OV C 6, 8.1.2005., 18. lpp.)

Attīstības paātrināšanas nepieciešamība, lai līdz 2007. gada oktobrim nodrošinātu pilnīgu ieviešanu.

Kā jau minēts 2003. gada jūnija paziņojumā, vairākās dalībvalstīs ir gūti tikai minimāli panākumi direktīvas faktiskā ieviešanā.

Tādēļ pastāv bažas, ka nesamērīgi daudz atļauju pieprasīs tieši pirms termiņa beigām 2007. gada oktobrī. Tas var radīt pārmērīgu kompetento iestāžu slodzi, ar ko tās nespēs tikt galā. Un tas nozīmēs, ka nevarēs ievērot atļauju izsniegšanas vai atjaunināšanas termiņu, vai arī samazinātā regulatīvā kontrole nenodrošinās pilnīgu direktīvas prasību ievērošanu.

Turklāt nepietiek ar to, ka līdz 2007. gada 30. oktobrim tikai izdod atļauju. Iekārtām ir jādod pietiekami daudz laika, lai tās līdz šim datumam varētu pilnībā izpildīt direktīvas prasības. Jo īpaši visām iekārtām, kā tas noteikts direktīvas 9. panta 4. punktā, ir jādarbojas atbilstīgi nosacījumiem, kas noteikti atļaujā, pamatojoties uz labākajām pieejamām metodēm, ņemot vērā attiecīgās iekārtas tehnisko raksturojumu, tās ģeogrāfisko novietojumu un vietējos vides apstākļus.

Tādēļ Komisija joprojām mudina dalībvalstis veikt visaptverošus pasākumus, lai līdz 2007. gada 30. oktobrim pilnībā izpildītu direktīvas prasības.

3. ĪPAŠI TRANSPONĒŠANAS UN IEVIEŠANAS ASPEKTI

Vispārēji uzņēmēju pienākumi un atļauju pieteikumi

Šos noteikumus dalībvalstis visumā ir transponējušas korekti.

Iestāžu koordinācija, piešķirot atļaujas

Dalībvalstis ir izstrādājušas dažādas sistēmas iestāžu koordinācijas nodrošināšanai. Dažās dalībvalstīs ir tikai viena atbildīgā iestāde, kamēr citās dalībvalstīs ir dažādas atbildīgās iestādes (piemēram, Portugālē ir izraudzītas vairākas iestādes, un katra atbild par daļu no procedūras: koordinācija, konsultēšanās un atļauju izdošana). Dažās dalībvalstīs šī iestāžu koordinācija var būt sarežģītāka, piem., Vācijā un Nīderlandē, kur, ņemot vērā noteiktus apstākļus, joprojām izdod atsevišķas ūdens atļaujas.

Atļauju piešķiršanas nosacījumu noteikšana, pamatojoties uz labāko pieejamo metodi

Dalībvalstīs šai ziņā ir ievērojamas atšķirības. Dažas dalībvalstis ir izstrādājušas norādījumus, lai palīdzētu kompetentām iestādēm, kamēr citās dalībvalstīs šādi īpaši dokumenti nav izdoti. Dažas dalībvalstis ir ieviesušas nozaru tiesību aktus, kas pamatojas uz labāko pieejamo metodi.

Lielākā daļa dalībvalstu norāda, ka *BAT* atsaucēs dokumenti, ko Komisija publicēja, ievērojot 16. panta 2. punktu direktīvā par informācijas apmaiņu attiecībā uz labāko pieejamo metodi, ir ņemti vērā vispār un jo īpaši, nosakot labāko pieejamo metodi. Tomēr tas nav ievērots sistemātiski visos attiecīgajos tiesību aktos. Jāatzīmē, ka

Eiropas Kopienu Tiesa ir izmantojusi atsauces dokumentos publicēto informāciju saistībā ar lēmumu⁶ par atkritumu definīciju.

Atļaujas nosacījumi un iekārtu pārveidojumi

Dalībvalstu vairākums ir integrējis direktīvas prasības jomām, uz kurām attiecas atļauju nosacījumi un noteikumus pārveidojumiem, ko uzņēmēji ir veikuši esošajās iekārtās. Tikai Apvienotā Karaliste ziņoja, ka ir izdevusi īpašas vadlīnijas, lai palīdzētu kompetentām iestādēm interpretēt jēdzienu „būtiski pārveidojumi”. Vairākas dalībvalstis (vismaz astoņas) ir izmantojušas direktīvā paredzēto iespēju noteikt vispārējus saistošus noteikumus, parasti tiesību aktu veidā, nevis noteikušas konkrētas prasības atļauju nosacījumos. Daudzos gadījumos šie noteikumi bija spēkā pirms IPNK direktīvas.

Atļauju pārskatīšana un caurlūkošana

Periodiska atļauju pārskatīšana un caurlūkošana ir pamatelementi, lai nodrošinātu dinamisku reglamentējošo sistēmu. Visas dalībvalstis izmanto tiesību normas atļauju pārskatīšanai un atjaunināšanai. Tomēr vairākas dalībvalstis nav noteikušas skaidras pārskatīšanas procedūras, tostarp, piemēram, pārskatīšanas biežumu.

Vides kvalitātes standarti

Visas dalībvalstis ir norādījušas, ka valsts vai reģionālie tiesību akti transponē pienākumu pieprasīt papildu nosacījumus IPNK atļaujās, ja vides kvalitātes standarts prasa stingrākus nosacījumus par tiem nosacījumiem, ko varētu panākt, izmantojot labāko pieejamo metodi. Taču lielākā daļa dalībvalstu neziņoja par šādiem gadījumiem. To varētu izskaidrot vai nu ar nepilnīgu šo noteikumu ieviešanu vai arī ar to, ka labākās pieejamās metodes nosacījumi ir pietiekami, lai arī īpašos gadījumos ievērotu vides kvalitātes standartus. Tomēr pirmajā gadījumā dalībvalstu pienākums ievērot vides kvalitātes standartus joprojām ir spēkā saskaņā ar citu Kopienas tiesību aktu, kurā ir noteikts minētais standarts.

Atļauju izsniegšanas nosacījumu ievērošana

Vairākums dalībvalstu ir izstrādājušas procedūras, parasti izmantojot uz vietas veicamas pārbaudes, lai pārbaudītu atbilstību atļauju nosacījumiem. Šādu pārbažu biežums, kā arī uzņēmēju vai neadministratīvo iestāžu (piemēram, akreditētu laboratoriju) veiktas „paškontroles” izmantošana dalībvalstīs ir atšķirīga. Lielākajā daļā dalībvalstu ir ieviesta prasība uzņēmējiem regulāri informēt kompetentās iestādes par emisiju uzraudzību. Dažās dalībvalstīs vēl tikai tiek izstrādātas regulāro pārbažu procedūras.

Procedūras un biežums dalībvalstīs ir ļoti atšķirīgs. Piemēram, Zviedrijā katras iekārtas pārbaudes vidēji notiek ik pēc diviem gadiem, Francijā ir izstrādāta pārbažu gada programmas un Spānijā kompetentās iestādes pārbaudes veic pēc savas ierosmes.

Piespiešanas pasākumu (administratīvo vai kriminālo) skaits dalībvalstīs ir ļoti atšķirīgs. Piemēram, Nīderlande ziņoja par 310 piespiešanas pasākumiem un Francija

⁶ C-235/02 pirmstiesas jautājums (2004. gada 25. janvāra lēmums, OV C 94, 17.4.04., 13. lpp.)

– par 148 sekmīgām kriminālvajāšanām, kamēr vairākas dalībvalstis neminēja ziņojuma periodā veikto piespiešanas pasākumu skaitu vai veidu.

Informācija un sabiedrības līdzdalība

Visas dalībvalstis ziņoja par esošajām tiesību normām informācijas pieejamības un sabiedrības līdzdalības nodrošināšanai atļauju procedūrā. Parasti atļauju pieteikumu sabiedriskai apspriešanai ir atvēlēts aptuveni mēnesis.

Nedaudzas dalībvalstis (piemēram, Īrija) norādīja, ka tiek veikti pasākumi, lai sabiedrību aktīvi informētu par tās tiesībām uz informāciju un līdzdalību (piemēram, izmantojot publikācijas, bukletus, vispārējās informācijas kampaņas vai informāciju internetā). Parasti sabiedrību informē ar īpašiem paziņojumiem par atļaujām (piemēram, laikrakstos vai uz oficiāliem ziņojumu dēļiem).

Dalībvalstis neziņoja par nozīmīgu to ierobežojumu ietekmi, kas izklāstīti Direktīvā 90/313/EK par brīvu piekļuvi informācijai par vidi⁷, piemēram, attiecībā uz komerciālo un rūpniecisko konfidencialitāti.

Pārrobežu ietekme

Dalībvalstis ziņoja par ļoti nelielu pārrobežu sadarbību. To varētu izraisīt fakts, ka attiecīgo dalībvalstu kompetento iestāžu pienākums sadarboties iespējamās pārrobežu ietekmes gadījumā ir ieviests nepilnīgi. Lielākā daļa dalībvalstu neko neziņoja par procedūrām, lai nodrošinātu atbilstošu sabiedrības piekļuvi informācijai un līdzdalībai citu dalībvalstu atļauju procedūrās.

Ziņojums par emisijas robežvērtību

Salīdzinājumā ar datiem par reprezentatīvajām emisijas robežvērtībām, par ko iepriekš ziņoja dalībvalstis, ir grūti izdarīt stingrus secinājumus par šo vērtību pieaugšanas vai samazināšanās tendencēm. Paziņoto emisijas robežvērtību salīdzināšana, lai pārbaudītu to paredzamo konvergenci, lielākajā daļā gadījumu nav iespējama, jo dalībvalstis atļaujās ir dažādi izteikušas šīs robežvērtības (piemēram, pamatojoties uz dažādiem laikposmiem vai dažādām statistikas prasībām attiecībā uz atbilstību). Ņemot vērā šo datu ierobežoto izmantošanu, Komisija mēģinās šo procedūru labāk pielāgot potenciālajiem labumiem saistībā ar direktīvas pārskatīšanu.

4. PAR IPNK DIREKTĪVU SAŅEMTĀS PIEZĪMES

Vispārējais pozitīvais direktīvas novērtējums

Lai arī vairākas dalībvalstis uzsvēra, ka tām ziņojuma periodā ir ierobežota praktiskā pieredze IPNK direktīvas ieviešanā, dalībvalstu vispārējais uzskats ir tāds, ka šī direktīva ir efektīvs līdzeklis cīņā pret rūpniecisko iekārtu radīto piesārņojumu, kura dod daudz labuma, jo īpaši attiecībā uz integrēto un preventīvo pieeju, tādu atļaujas nosacījumu ieviešanu, kuru pamatā ir labākā pieejamā metode, atļauju atjaunināšanu, uzlabotu uzraudzību un piekļuvi informācijai, un sabiedrības līdzdalību atļaujas

⁷ L 158 , 23.6.1990., 56. lpp.

procedūrā. Dažas dalībvalstis uzsvēra, ka direktīvas ieviešana ir izraisījusi administratīvo vienkāršošanu un stiprinājusi kompetento iestāžu un uzņēmēju dialogu. Atsauces dokumenti, ko Komisija publicēja, ievērojot direktīvas 16. panta 2. punktu, tika uzskatīti par noderīgiem līdzekļiem labākās pieejamās metodes noteikšanā un izplatīšanā.

Dažas dalībvalstis izteica vēlēšanos, lai būtu lielāka IPNK direktīvas tehniskā saskanība ar citiem Kopienas tiesību aktiem par rūpnieciskajām emisijām, jo īpaši ar Direktīvu 2001/80/EK par ierobežojumiem attiecībā uz dažu piesārņojošo vielu emisiju gaisā no lielām sadedzināšanas iekārtām⁸ un Direktīvu 2000/76/EK par atkritumu sadedzināšanu⁹.

Citas piezīmes

Komisija saņēma aptuveni 100 atbilžu uz savu 2003. gada paziņojumu par IPNK direktīvu¹⁰. Ieinteresēto personu vairākums nevēlas radikālas direktīvas izmaiņas, bet gan reglamentējošo stabilitāti. Tomēr vairākās atbildēs ir ierosināti tehniski grozījumi direktīvas uzlabošanai.

Turklāt vairākas dalībvalstis (jo īpaši Apvienotā Karaliste un Nīderlande) un dažas rūpniecības uzņēmumu apvienības prasa ievērojamākus direktīvas grozījumus, lai būtu lielākas iespējas emisijas tirdzniecībai, galvenokārt attiecībā uz NO_x un SO₂, kā alternatīvai pašreizējam atļauju procesam, kura pamatā ir labākā pieejamā metode. Pastāv arī gandrīz vienprātīga vēlēšanās, lai izstrādātu vadlīnijas direktīvas pamatelementu ieviešanai. Savā 2004. gada 28. februāra rezolūcijā Eiropas Parlaments sniedza vispārēju pozitīvu viedokli par direktīvu un aicināja dalībvalstis pielikt visas vajadzīgās pūles direktīvas ieviešanai. Turklāt Eiropas Parlaments ir nobažījies par ievērojamām „atšķirībām ieviešanā” un aicina pielikt vairāk pūļu direktīvas uzraudzībai un izstrādāt vadlīnijas.

5. TURPMĀKIE PASĀKUMI – RĪCĪBAS PLĀNS UN DIREKTĪVAS PĀRBAUDE

Ņemot vērā problēmas un jautājumus, kas radās direktīvas ieviešanā, Komisija ir norūpējusies par ieviešanas tempu dažās dalībvalstīs un tādēļ ir nolēmusi pastiprināt pasākumus, kā tas aprakstīts turpmāk, lai labāk nodrošinātu, ka nevainojami un laikus tiek sasniegta pilnīga atbilstība.

1. pasākums Pilnīga direktīvas transponēšanas nodrošināšana

Dažas dalībvalstis joprojām nav pienācīgi transponējušas IPNK direktīvu. Tas ir izraisījis vairākas ar pārkāpumiem saistītas lietas. Komisija rūpīgi sekos šīm ar pārkāpumiem saistītajām lietām, lai nodrošinātu pilnīgu transponēšanu.

⁸ OV L 309, 27.11.2001., 1. lpp.

⁹ OV L 332, 28.12.2000., 91. lpp.

¹⁰ Sīkāku informāciju par konsultācijām skatīt

http://europa.eu.int/comm/environment/ippc/ippc_ms_implementation.htm#CommCommunication

2. pasākums Pastiprināta uzraudzība virzībai uz pilnīgu IPNK direktīvas ieviešanu līdz 2007. gada 30. oktobrim.

Pilnīga IPNK direktīvas ieviešana līdz 2007. gada 30. oktobrim joprojām rada grūtības lielākajā daļā dalībvalstu. Tādēļ ir vajadzīga strauja attīstība un stingrāks politiskais atbalsts un administratīvie resursi no dalībvalstu pārvaldēm un kompetentām iestādēm, lai nodrošinātu direktīvas savlaicīgu ieviešanu.

Tādēļ Komisija nosaka rādītājus, lai regulāri pārbaudītu dalībvalstu veikumu ceļā uz 2007. gada 30. oktobra termiņa ievērošanu. Rādītāji jo īpaši ietvers informāciju par noskaidroto iekārtu skaitu un dalībvalstu izdoto vai atjaunināto atļauju skaitu. Šī informācija būs pieejama sabiedrībai, tostarp arī internetā.

Komisija apmeklēs arī to dalībvalstu iestādes, kurās ir vajadzīgas papildu pūles, lai pilnībā ieviestu direktīvu.

3. pasākums Izpildes pārbaude

Līdz šim Komisija ir saņēmusi ļoti maz sūdzību par iespējamu neatbilstošu IPNK direktīvas piemērošanu īpašām iekārtām.

Tomēr, ņemot vērā direktīvā paredzētā elastīguma iespējamās ļaunprātīgas izmantošanas draudus, Komisija ir uzsākusi vairākas darbības, lai pārbaudītu direktīvas piemērošanu:

- Komisija pastiprinās Eiropas piesārņojošo vielu reģistra (*EPER*)¹¹ izmantošanu, lai noskaidrotu lielākos rūpnieciskos piesārņotājus un rūpīgāk pārbaudīs IPNK direktīvas piemērošanu šīm iekārtām. Komisija jo īpaši ir precīzi noskaidrojusi iekārtas, kas ir izraisījušas liela daudzuma noteiktu piesārņotāju emisiju¹², un tā uzraudzīs dalībvalstu veiktos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šīs iekārtas līdz 2007. gada 30. oktobrim pilnībā atbilstu IPNK direktīvas prasībām.
- Komisija ir uzsākusi arī projektu, lai turpmāk pārskatītu dalībvalstu panākumus direktīvas ieviešanā un attiecībā uz 30 Eiropas Savienībā īpaši izraudzītām IPNK iekārtām novērtētu, kādā apjomā atļaujas un iekārtu veikums atbilst direktīvas prasībām.
- 2006. gadā Komisija uzsāks projektu, lai izpētītu, kādā apjomā dažās dalībvalstīs noteiktie vispārējie saistošie noteikumi atbilst direktīvas prasībām.

Ja Komisija konstatēs neatbilstīgu direktīvas piemērošanu, tā veiks visus vajadzīgos pasākumus, tostarp ar pārkāpumu saistītas procedūras. Šai sakarā nesēnajam Eiropas Kopienų Tiesas nolēmumam¹³ pret Grieķiju var būt ievērojamas sekas attiecībā uz iespējamiem IPNK direktīvas ieviešanas pasākumiem. Saskaņā ar Eiropas Kopienų Tiesas atzinumu Grieķija nav izpildījusi savas saistības atbilstīgi Direktīvai 84/360/EEK par rūpniecības uzņēmumu radītā gaisa piesārņojuma apkarošanu¹⁴, jo

¹¹ Lēmums 2000/479/EK. OV L 192, 28.7.2000., skatīt www.eper.cec.eu.int

¹² Skatīt *EPER* pārbaudes ziņojumu

<http://www.eper.cec.eu.int/eper/documents/EPER%20Review%20report,%20final.pdf>

¹³ C-364/04 Komisija / Grieķija (2005. gada 7. jūlija spriedums, OV C 217, 3.9.2005., 9. lpp.)

¹⁴ OV 1984 L 188, 20. lpp.

tā nav noteikusi politiku vai stratēģiju, lai atbilstīgi labākai pieejamai tehnoloģijai pakāpeniski pielāgotu Linoperamatā esošo spēkstaciju.

4. pasākums Labākās pieejamās metodes atsaucēs dokumentu pirmās kārtas pabeigšana un pārbaudes uzsākšana

Labākās pieejamās metodes atsaucēs dokumenti ir svarīgs šīs direktīvas ieviešanas līdzeklis. Komisija ir pielikusi visas pūles, lai pirmā labākās pieejamās metodes atsaucēs dokumentu kārtā (ietver 32 labākās pieejamās metodes atsaucēs dokumentus) tiktu pabeigta ap 2005. gada beigām. Turklāt pašlaik ar dalībvalstīm un attiecīgo rūpniecības nozaru pārstāvjiem tiek pārrunāti daži pašreizējie labākās pieejamās metodes atsaucēs dokumenti, kuros ir jauna pamatinformācija un pētniecības rezultāti; šo dokumentu pārbaudi uzsāks 2005. gadā.

5. pasākums Dažu juridisku jautājumu noskaidrošanas un direktīvas tehniskās pārskatīšanas nepieciešamība

Nesen apspriežoties ar dalībvalstīm, tika konstatēts, ka direktīvas I pielikuma pasākumu apraksta un termina „iekārta” interpretācija ir galvenās jomas, kur visvairāk vajadzīgas turpmākas vadlīnijas ieviešanas atbalstam. Šā iemesla dēļ Komisija cieši sadarbojas ar dalībvalstīm, lai sagatavotu šādas vadlīnijas, kurām jābūt gatavām 2006. gadā un kuras jāpublicē tīmekļa vietnē. Šīs vadlīnijas cita starpā pamatojas uz esošiem skaidrojumiem, kurus kopš direktīvas pieņemšanas ir sagatavojusi Komisija.

Komisija ir arī noskaidrojusi vajadzību tehniski pārskatīt IPNK direktīvu, lai precizētu dažas neskaidrības un nodrošinātu labāku regulējumu. Turklāt tematisko stratēģiju izstrādāšana Sestajai vides rīcības programmai¹⁵ parādīja, ka IPNK direktīva sniedz nozīmīgu potenciālu ieguldījumu šajās iniciatīvās un šai sakarā tiek apsvērti arī direktīvas iespējamie grozījumi (jo īpaši attiecībā uz direktīvas jomu).

6. pasākums Pašreizējo rūpnieciskās emisijas tiesību aktu racionalizēšanas veida novērtējums labāka regulējuma sakarā

Ar Komisijas 2003. gada paziņojumu uzsāktā apspriešanās par IPNK direktīvas ieviešanu, kā arī diskusijas Padomē (jo īpaši saistībā ar likumdošanas vienkāršošanas pasākumiem¹⁶) un Komisijas nesensais paziņojums „Labāks izaugsmes un darbavietu regulējums Eiropas Savienībā”¹⁷ norādīja uz vajadzību pārskatīt IPNK direktīvas un citu likumdošanas aktu mijiedarbību. Šis jautājums tika īpaši aplūkots arī Eiropas Savienības tīkla vides likumu ieviešanai un īstenošanai (*IMPEL*)¹⁸ publicētajos ziņojumos.

IPNK direktīvas pārskatīšanas sakarā Komisija novērtē pašreizējo rūpniecības emisijas tiesību aktu (IPNK direktīva un attiecīgie nozaru tiesību akti, piemēram

¹⁵ Lēmums 1600/2002/EK, ar ko nosaka Sesto Kopienas vides rīcības programmu; OV L 242, 10.9.2002., 1. lpp.

¹⁶ Skatīt http://ue.eu.int/ueDocs/cms_Data/docs/pressdata/en/ec/84335.pdf

¹⁷ KOM (2005) 97 galīgais, 16.3.2005.

¹⁸ Skatīt <http://europa.eu.int/comm/environment/impel/>

direktīvas par lielām sadedzināšanas iekārtām, atkritumu sadedzināšanu un organisko šķīdinātāju izmantošanas¹⁹) racionalizēšanas veidu.

7. pasākums Iespējamo tirgus līdzekļu un citu veicināšanas pasākumu novērtēšana

IPNK direktīvas pamatā ir dinamiska labākās pieejamās metodes definēšanas koncepcija. Tomēr faktiski, tiklīdz ir izdota IPNK atļauja un atkarībā no attiecīgo kompetento iestāžu izvēlētās pieejas, uzņēmumi var izvēlēties statistiku minimālistu pieeju, lai tikai nodrošinātu, ka ir izpildīti atļaujas nosacījumi vārda tiešajā nozīmē.

Tādēļ Komisija IPNK direktīvas pārskatīšanas sakarā veic izpēti par veicināšanas pasākumu izstrādi, piemēram, izmantojot tirgus līdzekļus (piemēram, emisijas tirdzniecības shēmas, nodokļus un nodevas), lai stimulētu uzņēmējus neapstāties pie IPNK direktīvas reglamentējošām prasībām un atbalstīt novatoriskas vides tehnoloģijas.

6. NOSLĒGUMA PIEZĪMES

IPNK pārskatīšana notiks 2006. gadā un noslēgsies 2007. gadā ar Komisijas paziņojumu, kam vajadzības gadījumā būs pievienota likumdošanas iniciatīva. Komisija veido IPNK direktīvas pārskatīšanas padomdevēju grupu, lai nodrošinātu konsultācijas un aktīvu dialogu ar dalībvalstīm un citām ieinteresētajām personām. 2006. gadā organizēs arī atklātu izskatīšanu.

Veicot pārskatīšanu, tiks novērtēta direktīvas joma, kā arī citi rūpnieciskās emisijas tiesību akti, lai uzlabotu direktīvas darbību, taču nemainot pamatprincipus un nosprausto mērķu apjomu. Tomēr tas nedrīkstētu novērst dalībvalstis no pienācīgas un savlaicīgas direktīvas ieviešanas. Jo īpaši dalībvalstu pirmajai prioritātei joprojām vajadzētu būt pilnīgai direktīvas ieviešanai līdz 2007. gada 30. oktobrim.

¹⁹ Padomes 1999. gada 11. marta Direktīva 1999/13/EK par gaistošu organisko savienojumu emisijas ierobežošanu no organiskiem šķīdinātājiem noteiktos darbības veidos un iekārtās; OV L 85, 29.3.1999., 1. lpp.